

z obratu. Podle § 49 (5) jest dodatel z dodávek tam blíže dotčených oprávněn příjemci dodávky zvýšení daně mezitím nastalé zvlášť účtovat a cenu o ně zvýšiti. Podle § 49 (6) jest zase příjemce dodávky při dodávkách tam dotčených oprávněn požadovati na svém dodateli poměrnou srážku daně z úplaty za dodávku, stanovil-li nový zákon na ni sazbu nižší anebo vyjmul-li ji vůbec z povinnosti daňové. Z těchto ustanovení plyne, že zákon daň z obratu, i když není v ceně zvlášť a výslovně vyjádřena, odlišuje od vlastní úplaty a že stanoví zásadu, že dodatel může ji přesunouti na druhou stranu, avšak jen v té částce, již je sám povinen platiti, a že má příjemci dodávky vrátiti obohacení, platil-li následkem nižší sazby méně nebo neplatil-li pro vyjmutí z daňové povinnosti ničeho. Zákon tedy takto jasně stanoví, že dodavatel může si z tohoto důvodu z úplaty podržeti jen to, co sám na dani z obratu platil, pokud se týče platiti povinen byl. Soud odvolací vykládá zcela správně smysl a význam smluvní doložky. Obrat, že daň z obratu je už v cenách započítána, nezanechává nižádné pochybnosti o tom, že tím mělo býti a bylo zvlášť vyjádřeno, že žalobce si ku vlastní úplatě (kupní ceně) připočítal již daň z obratu v zákonné sazbě, o které strany předpokládaly, že ji bude museti z dodávky zaplatiti. Žalovaný erár měl tedy v této jednotně vyjádřené ceně platiti jednak kupní cenu za onu dodávku, zároveň však nahraditi žalobci též daň z obratu do ní započítanou. Nelze dáti za pravdu dovolateli, že žalovaný erár měl si v té příčině učiniti výhradu jasnější, podobnou té, kterou si učinil v dodávce ze dne 14. června 1924, a že, neučiniv tak, musí nésti následky svého opomenutí. Výhrada ona úplně stačí, jest zcela jasná a zřetelná, vyjadřujíc, že do ceny je vpočtena daň z obratu a že tedy cena záleží ze součtu vlastní úplaty a daně z obratu na ni připadající. Doložkou tou jest tedy též dosti zřetelně vyjádřeno, že co do kvoty na tuto daň vypadající byla cena umluvena jenom za toho předpokladu, že žalobce daň z obratu také bude musiti zaplatiti. Touto doložkou se žalující erár dostatečně zajistil nejenom proto, že mu daň z obratu nemohla býti zvláště započítána, nýbrž také proto, že mohl učiniti z ní poměrnou srážku, když následkem nového zákona povinnost k placení daně v příčině této dodávky odpadla, a bylo by onu námitku dovolatelovu obrátiti spíše proti němu, že totiž on nese důsledky toho, když se vhodně volenou doložkou proti srážce úplaty o kvotu daně nezajistil. Konečně přichází v úvahu i ten další zřetel, že osvobození dodávek pro stát nebo státní podniky, jež bylo podle § 4 položka 17 cit. zák. uzákoněno, stalo se za tím zřejmým účelem, by stát, pokud se týče státní podniky nemusely zapravovati daň z obratu, tedy zřejmě ve prospěch státu, pokud se týče státních podniků, takže již z tohoto důvodu jeví se podle zákona plně ospravedlněným, by vzhledem na doslov doložky výhoda z toho vzešlá byla počítána k dobru žalovanému eráru.

Čís. 7158.

Pro pojem »nepatrné« věci ve smyslu § 501 c. ř. s. a § 517, poslední odstavec c. ř. s. jest nerozhodno, zda nárok, o němž mají vyšší soudy

rozhodovati, byl nepatrným již od původu, či zda se jím stal teprve později buď důsledkem obmezení žaloby podle § 453, druhý odstavec, c. ř. s. či byv rozštěpen rozsudkem prvního soudu.

(Rozh. ze dne 17. června 1927, R I 469/27.)

Do rozsudku procesního soudu první stolice, jímž bylo rozhodnuto o nároku na náhradu škody, odvolaly se obě strany. O d v o l a c í s o u d odvolání odmítl, ježto každá ze stran napadla rozsudek prvního soudu ohledně peníze, nepřevyšujícího 300 Kč.

N e j v y š š í s o u d odmítl rekurs žalovaného.

D ů v o d y:

Žalobce domáhal se na žalovaném podle § 1320 obč. zák. náhrady škody úhrnem 590 Kč. Prvý soud vyhověl žalobě jen co do části 200 Kč a zamítl ji co do zbytku 390 Kč. Žalobce se odvolal, jen pokud byla žaloba zamítnuta s částkou 90 Kč za útraty léčení. Žalovaný se odvolal »co do celého obsahu rozsudku«, ale mohl se přirozeně odvolati jen co do odsuzující části 200 Kč. Odvolací soud odmítl po ústním jednání obě odvolání z důvodu, že každá strana napadla rozsudek prvního soudu jen co do částky bagatelní. Dovolací rekurs, správně rekurs, žalovaného jest podle § 517 poslední odstavec c. ř. s. nepřipustný a bylo jej podle § 523 c. ř. s. odmítnouti, když tak neučinily soudy nižších stolic. Názor stěžovatelův, že za věc »nepatrnou« jest pokládati jen onu, která již před soudem první stolice byla jako věc bagatelní projednávána, a že odvolání co do částky pod 300 Kč nemůže učiniti právní věc věci bagatelní, není správný. Rozsudkem prvního soudu byla původní pohledávka rozštěpena na dvě částky. Odvolal-li se žalovaný jen ohledně částky 200 Kč, ku které byl odsouzen, byl by měl odvolací soud přezkoumávati rozsudek prvního soudu jen co do této bagatelní části. S hlediska žalovaného jest tomu tak, jakoby hned od původu byl býval žalován jen na zaplacení 200 Kč a byl jen k této částce odsouzen. Práví-li zákon v § 501 c. ř. s., že »v nepatrných věcech« může býti odporováno rozsudku prvního soudu jen z důvodů zmatečnosti podle § 477 čís. 1 až 7 c. ř. s. a praví-li dále v § 517 poslední odstavec c. ř. s., že proti usnesením odvolacího soudu »ve věcech nepatrných«, jest rekurs vyloučen, nerozeznává, zda nárok, o němž mají vyšší soudy rozhodovati, byl bagatelním již od původu, či zdali se jím stal teprve později buď v důsledku obmezení žaloby podle § 453 druhý odstavec c. ř. s., nebo v důsledku rozštěpení prvním rozsudkem. Účel zákona jest ve všech těchto případech týž, by totiž v nepatrných věcech byl ušetřen odvolací soud rozhodování věcného a dovolací soud podle §§ 517 poslední odstavec a 502 druhý odstavec c. ř. s. rozhodování vůbec (v témž smyslu rozhodnutí čís. 346 sb. n. s.). Na věci nic nemění, že odvolací soud neodmítl odvolání již v sezení neveřejném podle §§ 471 čís. 2, 473 a 474 druhý odstavec c. ř. s., neboť mohl tak učiniti podle § 495 c. ř. s. také ještě po ústním jednání odvolacím.